

Zsolt 96,1-6

*Énekeljétek új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld!
Énekeljétek az ÚRnak, áldjátok nevét, hirdessétek szabadítását mindennap!
Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek! Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmetesebb minden más istennél.
Hiszen a népek istenei csak bálványok, az ÚR pedig az ég alkotója. Fenség és méltóság jár előtte, erő és ékesség van szentélyében.*

Mk 15,42-47

Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, eljött az arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus csodálkozott azon, hogy Jézus már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már. Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek. Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé. A magdalai Mária és Mária, József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt.

Ahogy Jézus azt mondja az asszonyról, aki megkeni fejét a drága kenettel: *Bizony mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére, úgy József neve is fennmaradt, mivel Ő temette el Jézus testét.*

Amikor teszi, amit tesz, nem tudja, hogy ez elhozza számára ezt a hírnevet. Nem azért teszi. Ő sem hiszi ekkor, mint ahogy a tanítványok sem, hogy Jézus fel fog támadni. De akkor miért teszi? Azért, mert Jézust igaz embernek tartotta, valószínűleg prófétának, sőt talán magának a Messiásnak. ÉS bár az ügyét elbukottnak látja, ennyit meg tud tenni érte. Tiszteletből, kegyeletből. Nem azért, mert ezzel valamilyen érdemet akar szerezni magának, s főleg nem azért, hogy még kétezer évvel később is templomokban olvassák fel a nevét... Nem érdekli, hogy elbukottnak látszik az ügy. Nem érdekli, hogy mit fognak a többiek a Nagytanácsban gondolni róla. Ezt látja helyesnek, ezért ott van a haldokló Jézus mellett – hiszen amint meghal, megy Pilátushoz – s odaáldoz – ahhoz az asszonyhoz hasonlóan – egy vagyonyi pénzt Jézus méltó temetésére. Ugyanis az a sír (valószínűleg már magának vette előre) egy vagyonba került. Ezért is mondja Ézsaiás próféta: *A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után* Azaz: eredetileg a kivégzetteknek jutó jelöletlen tömegsírba lökték volna holttestét, de helyette egy gazdag sírboltba tette József.

Ugyanaz a kérdés, és ugyanaz a válasz, mint a Jézus fejét megkenő Máriánál: *Mire való az olajnak(pénznek) ez a pazarlása? Hiszen el lehetett*

volna adni ezt az olajat több mint háromszáz dénárért, és a pénzt szétesztani a szegényeknek. És a válasz: Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem. Mert a szegények mindig veletek lesznek, és amikor csak akartok, jót tehettek velük, én azonban nem leszek mindig veletek. Azt tette, ami tőle telt: előre megkente a testemet a temetésemre. Bizony mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.

Mit mond ez nekünk? Ne csak a hasznosságban gondolkodj! Van, hogy valami, amiről úgy tűnik, hogy semmi értelme, a legfontosabb, amit tehetsz.

Lehet, hogy úgy érzed, hogy amit tehetsz, az nem sok. De valószínűleg ugyanígy érezte Mária, és ugyanígy érezte Arimáthiai József is. És most, ahogy visszanezünk a cselekedeteinkre, hatalmas jelentőségűnek látjuk azt.

Minekünk a cselekedeteink értelmét nem valamilyen szűken értelmezett hasznosságban kell keresnünk. A mi cselekedeteink értelme – és itt most egy emelkedett teológiai gondolatot fogok mondani – az Istenre irányultságukban van. Mária is, Arimáthiai József is egyedül Krisztusra nézett amikor azt tette, amit tett. És lám, az értelmetlennek tűnő cselekedet értelmet nyert, sőt nemcsak értelmet, hanem örök tiszteletet is a cselekvő számára.

Hány ilyen történettel találkozunk még a Bibliával! Ott van Fülöp esete, akinek délben kell kimenni egy járatlan főút közepére, ahol aztán összetalálkozik az etióp kincstárnokkal, aki kereszténnyé lesz, s minden etióp keresztény ősatyjává. Vagy Péter története, akinek ki kell vetnie a hálót fényes nappal, amikor mindenki tudja, hogy nem lehet halat fogni. Vagy később, szintén neki, hagynia kell, hogy a mestere megmossa a lábát, tiltakozása ellenére. *Jézus így válaszolt neki: Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.*

Az köti ezeket az eseteket össze – és még sorolhatnánk jó párat melléjük –, hogy a cselekvők Istenre néznek. Nem értik, hogy miért csinálják, amit csinálnak, de tudják, hogy ezt kell tenniük. Sokszor erről szól a hit.

Sokszor mondjuk valamire: „Ennek nincs semmi értelme!” És sokszor tényleg nincs. De jó lenne, ha tudnánk Istenre bízni azt, hogy eldöntse, valójában minek van értelme.

S ezzel az Istenre figyeléssel, bizalommal tegyük azt a keveset, amit tenni tudunk.

Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. (126. zsolt)